

விபஸ்ஸனா செய்தி மடல்

தமிழ் மாத இதழ்

(விபஸ்ஸனா: ஸயாஜி ஊபாகின் வழிமரபில், திரு சத்திய நாராயண கோயங்கா அவர்களால் போதிக்கப்படும் தியான முறை)

மலர்: 2 ★ இதழ்: 8 ★ ஆவணி: 2023 ★ விலை: ₹ 2.50/- ★ ஆண்டு சந்தா: ₹ 30/-

தம்ம சக்க பவத்தன நாளின் முக்கியத்துவம்

முதன்மை ஆசிரியர்

திரு. எஸ்.என். கோயங்கா

அவர்கள் தம்ம சக்க பவத்தன தினம் அன்று, ஜூலை 11, 1987,

காட்கோபர், மும்பையில் அளித்த சொற்பொழிவு.

(கடந்த மாதத்திலிருந்து தொடர்கிறது)

அசுத்தங்களை வேரோடு பிடுங்குதல்

புத்தரின் இந்த முழு மெஞ்ஞானம் எதைக் கொண்டிருந்தது? எட்டு ஜானங்களும் (ஆழ்நிலை சமாதிகள், மன ஒருமைபாடு) முன்பு அவரால் அடையப்பட்டவை. அவரது மனம் முடிவிலி வரை பரவியிருந்தது. இது நன்றாக இருந்தது. அவர் மனதின் பெரும் பகுதி தூய்மையடைந்து விட்டது. ஆனால் வேட்கை, வெறுப்பு மற்றும் அறியாமை ஆகிய அசுத்தங்களின் வேர்கள் இன்னும் அவரது மனதின் ஆழத்திலிருந்து அகற்றப்படவில்லை என்பதை அவர் கவனித்தார். அக்காலத்தில் இவை அனுசய கிலேச என்று அழைக்கப்பட்டது. 'அனுசய' என்றால் தூங்குவது.

இந்த அசுத்தங்கள், மனதின் ஆழத்தில் உறங்கி, பல பிறப்புக்களில் மன ஓட்டத்துடன் கொண்டு செல்லப்படுகின்றன. இவை நீடித்தால், ஒருவர் இன்னும் துன்பத்திலிருந்து

விடுபடுவதில்லை. இதன் விளைவாக, புத்தர் சமாதி விஷயத்திற்கு ஒரு புதிய பரிமாணத்தைச் சேர்த்தார்: நாம் மனதை வெளிப்புறமாக விரிவுபடுத்தலாம், ஆனால் அது உள்ளே பரவவில்லை என்றால், அது முழு விடுதலைக்கு எந்தப் பயனும் இல்லை. மனதின் ஆழத்தில் உள்ள இந்த அசுத்தங்களை வேரோடு பிடுங்குவதற்கு ஒருவர் உள்ளே ஊடுருவ வேண்டும்.

ஒரு கூர்மையான மனக்குவிப்பின் அடிப்படையில் வெளியில் விரிந்து கொண்டிருந்த மனம் இப்போது உள்ளே கொண்டுவரப்பட்டது. தியானத்தின் அனைத்து கற்பனை பொருட்களையும் அகற்றிவிட்டு, நேரடி அனுபவத்தின் மூலம் யதார்த்தத்தை கவனிப்பதன் மூலம் தியானத்தின் பயணம் இப்போது உள்ளே திரும்பியது.

ஒரு விபஸ்ஸனா தியானம் செய்பவர் பாதையில் முன்னேறும்போது, மனம்

எவ்வாறு இரண்டு பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது என்பதை புரிந்து கொள்ளத் தொடங்குகிறார். மேற்கத்திய உலகில் மேற்பரப்பு மட்டத்தில் உள்ள பகுதி 'நினைவு மனம்' என்று அழைக்கப்படுகிறது. அன்றைய இந்திய மொழியில், இந்த வார்த்தை பயன்படுத்தப்படவில்லை; முழு மனமும் நினைவாகத் தான் உள்ளது. ஆனால் அது தவறான வழியில் நனவாக உள்ளது. எனவே, மனதின் மேற்பரப்பு நிலை மனதின் மிகச் சிறிய பகுதியான 'பரித்த சித்த' என்று அழைக்கப்பட்டது.

மனதின் இந்த மேற்பரப்பு நிலை என்ன செய்கிறது கண்களால் காட்சிப் பொருளைப் பார்ப்பது, காதுகளால் ஓசை கேட்பது, மூக்கால் எதையாவது நுகர்வது, நாக்கால் எதையாவது ருசிப்பது, உடலால் எதையாவது தொட்டுப் பார்ப்பது, அல்லது மனதுடன் தொடர்பு கொள்ளும் சில மனப் பொருள் போன்றவற்றை நல்லது அல்லது கெட்டது என மதிப்பீடு செய்கிறது. ஒருவருக்கு அது பிடிக்கலாம் அல்லது பிடிக்காமல் இருக்கலாம். அது பிடித்திருந்தால், ஆசை உருவாகிறது. பிடிக்கவில்லை என்றால் வெறுப்பு உண்டாகிறது. எங்கெல்லாம் ஆசையும் வெறுப்பும் இருக்கிறதோ அங்கே துன்பத்தைத் தவிர்க்க முடியாது.

எனவே, இந்த மனதை ஏக்கம் மற்றும் வெறுப்பு ஆகியவற்றை உருவாக்குவதை நிறுத்தும் வகையில், ஒருவரை துன்பத்திலிருந்து விடுவிக்கும் வகையில் ஈடுபடுத்த வேண்டும். ஏக்கமும் வெறுப்பும் பழக்கமாகிவிட்ட மனதுக்கு விருப்பமான ஆனால் பற்றுக்கொள்ள முடியாத ஒரு பொருள் கொடுக்கப்படுகிறது. ஒரு வார்த்தையைத் தொடர்ந்து திரும்பத் திரும்பச் சொல்லப்படுவது இரு வழியாகும். நல்ல பணி வழங்கப்பட்டுள்ளது. இதில் மூழ்கி இருப்பதன் மூலம் ஒருவருக்கு ஓரளவு ஆதரவு கிடைக்கிறது.

மேலும், அந்த நாட்களில், மற்றொரு பொருள் கொடுக்கப்பட்டது: ஒரு சிறிய புள்ளி. அதை விரித்து, முடிவிலி அடையும் வரை விரித்து, பின்னர் அதை மீண்டும் ஒரு புள்ளியாக சுருக்கி

செயல்முறையை மாற்றியமைப்பது தான் நடைமுறை. அது அக்காலத்தில் 'லேஷ்ய' என்று அழைக்கப்பட்டது.

இந்த பயிற்சி மனதின் மேற்பரப்பைப் பயன்படுத்தி, அதை விரித்து முடிவிலி வரை விரிவுபடுத்தப்பட்டு, பரித்தசித்த என்றழைக்கப்படும் வரையறுக்கப்பட்ட மனதை, 'பெரிய மனதாக, 'மஹக்கத சித்த' ஆக மாற்றுகிறது. எந்த ஆசையும் வெறுப்பும் இல்லாமல் ஒரு கற்பனைப் பொருளில் முழுமையாக குவித்து இருத்தல். மனம் ஆரோக்கியமாகவும், அமைதியாகவும், தூய்மையாகவும் மாறும். தியானம் செய்பவர்கள் அதீத லௌகீக சக்திகளையும் அடைந்தனர். மரணத்திற்குப் பிறகு, மிக உயர்ந்த சுவர்க்க மண்டலங்களையும் பிரம்ம லோகங்களையும் அடைந்தனர். இதெல்லாம் நன்றாக இருந்தது.

ஆனால் இவை எதுவுமே மேற்பரப்பிற்கு கீழே என்ன நடக்கிறது என்பதைப் பார்க்க உதவவில்லை. முழு ஞானம் பெற்ற ஒருவர் உண்மையை அதன் ஆழத்தில் கண்டார். அவர் உண்மையை வெளிப்புறமாகப் பார்த்துவிட்டு மனம் ஒருவித தூய்மையை அடைந்துவிட்டதையும் உணர்ந்தார். ஆனால் இன்னும், தூய்மையின் வேர்கள் அப்படியே இருந்தன. இப்போது அவர் வேர்களை அடைய வேண்டும் என்பதை உணர்ந்தார். தம்ம சக்கரத்தைச் சுழற்றுவதன் மூலம் அவர் அவ்வாறு செய்தார்.

என்ன தம்மசக்கரத்தை அவர் சுழற்றினார்? இப்போது சமாதானம் என்பது எந்த ஒரு கற்பனையின் அடிப்படையிலும் இல்லாத, செயற்கையாக எதுவும் உருவாக்கப்படாத ஒரு பொருளின் மீது மனதை செலுத்துவதன் மூலம் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டது. உள்ளே இயற்கையாக என்ன நடக்கிறது என்பதைக் கவனித்து, இந்த அடிப்படையில் முன்னேறுங்கள். உள்ளே வந்து வெளியேறும் இயற்கையான மூச்சானது இப்போது ஆதாரமாக, தியான பொருளாக ஆகிவிட்டது. சில நேரங்களில் அது மேலோட்டமானதாகவும், சில நேரங்களில் ஆழமாகவும் இருக்கும்.

சில நேரங்களில் சுவாசம் ஒரு நாசி

வழியாகவும், சிலசமயங்களில் மற்றொன்று வழியாகவும் நுழைகிறது. ஒருவர் அதை சமநிலையுடன் அறிந்து கொள்கிறார். மனதை ஒருமுகப்படுத்தும் ஒரு தியான குறிக்கோளை அவர் கண்டுபிடித்தார். அது செயற்கையாக உருவாக்கப்பட்ட ஒன்றல்ல, கற்பனையான ஒன்றல்ல. இந்த இயற்கை உண்மையின் உதவியுடன் மனதை ஒருமுகப்படுத்த அவர் பயிற்சி செய்யத் தொடங்கினார்.

இப்போது சமாதி என்பது சம்மா சமாதி, சரியான மனக்குவிப்பு ஆகிவிட்டது. பிரபஞ்சம் முழுவதும் மனதை முடிவிலிக்கு விரிவுபடுத்தும் கற்பனை இல்லை. இப்போது பிரபஞ்சம் எங்கே, முடிவிலி எங்கே? இப்போது முழு நடைமுறையும் அனுபவ மட்டத்தில் உள்ளது; இந்த உடலின் எல்லைக்குள் என்ன நடந்தாலும் கவனம் செலுத்தும் வேலை தொடங்கியது.

அன்றைய இந்தியாவிலும் ஞானம் (பஞ்ஞா) இருந்தது. மக்கள் அதைக் கேள்விப்பட்டு, இந்த முழு உடலும், இந்த முழு மனமும் நிலையற்றது (அனிச்ச) என்று நம்பினர். “ஓ, இந்த முழு உடலும், இந்த முழு மனமும், குமிழிகள் போல மிகவும் இடைக்காலமானது. இது ‘நான்’ அல்ல, ‘என்னுடையது’ அல்ல, ‘என் ஆன்மா’ (anattā) அல்ல. எல்லாம் அனிச்ச” அதன் மீது ஒரு துளி பற்றுதல் ஏற்பட்டால், ‘நான்’ மற்றும் ‘என்னுடையது’ என்ற உணர்வு நிலைபெற்றால், நிலையற்ற மற்றும் நான் அற்றவற்றின் மீது சிறிது மோகம் எழுந்தால், துன்பம் (துக்க) விளைகிறது.

உண்மையில் இந்த உடல் பிறந்த பிறகு இறந்துவிடும் என்று சிலர் அறிவுபூர்வமாக கூட சிந்தித்திருக்கிறார்கள். மேலும் மனதைப் பற்றி என்ன சொல்வது? இது காலை முதல் மாலை வரை ஒரு நாளுக்குள் மாறுகிறது. காலை முதல் மாலை வரை மட்டும் ஏன்? அது ஒவ்வொரு கணமும் மாறுகிறது. இது உண்மையிலேயே அநிச்ச, அநித்யம். அது அநித்யமாக இருக்கையில், எப்படி ‘நான்’ என்று கூற முடியும்? அது எப்படி ‘என் ஆன்மா’ ஆகும்? நிலையற்ற ஒன்று என்றைக்கும் “நான்” அல்ல, ஆன்மா

அல்ல (அனத்தா). அனிச்ச மற்றும் அனாத்ம இயல்பை கொண்ட ஒன்று எவ்வாறு என் மகிழ்ச்சிக்கு காரணமாகும்? என் துயரத்திற்கு மட்டும் தான் அது காரணமாக இருக்க முடியும். இத்தகைய அறிவுப்பூர்வமான விசாரங்களை உண்மையாக ஏற்றுக் கொண்டவர்களும் இருந்தனர்.

அப்போது புத்தர் தம்மச் சக்கரத்தைச் சுழற்றியதில் என்ன புதுமை இருந்தது? முதலில், அவர் முழு பாதையையும் நேரடி அனுபவத்தின் மூலம் புரிந்து கொண்டார். பின்னர், அதை நடைமுறைக்குக் கொண்டுவந்த பிறகு, துன்பங்களிலிருந்து முற்றிலும் விடுபட, மனதின் முழு ஆழத்தின் அசுத்தங்களைக் கவனித்து, அழிக்கப்பட வேண்டும் என்பதை மக்களுக்கு விளக்கினார். அநித்யம், அனாத்மம், துக்கம், மனமும் உடலும் நிரந்தரமற்றவை, அதனால் ‘நான்’ அல்ல, ‘என்னுடையது’ அல்ல, ‘என் ஆன்மா’ அல்ல, இந்த மனதுக்கும் உடலுக்கும் உள்ள பற்றுதல் துன்பம் என்று அறிவு சார் புரிதலால் நினைவு மனம், மனதின் மேற்பரப்பு மட்டம் தான் தூய்மைப்படுத்தப்படுகிறது

மக்கள் தாங்கள் கேட்டதை விசுவாசத்துடன் நம்பினார்கள். ஞானம் இருந்தது, ஆனால் அது வெறும் கேள்வியிலிருந்து பெறப்பட்ட ஞானம் (ஸுத்த-மயாபஞ்ஞா). அல்லது, அவர்கள் கேட்டதைப் பற்றி யோசித்து, அது தர்க்கரீதியாக சரியாகத் தோன்றியதால் அவர்கள் அதை ஏற்றுக்கொண்டனர். அது பின்னர் அறிவுசார் பகுப்பாய்வில் (சிந்தா - மயா பஞ்ஞா) பிறந்த ஞானமாக மாறியது. ஆனாலும் மனதின் பெரும்பகுதி தீண்டப்படாமலும் பாதிக்கப்படாமலும் இருந்தது. மனதின் மேற்பரப்பு சுத்திகரிக்கப்பட்டு, சமநிலையும் ஆரோக்கியமும் வளர்ந்தன. வேட்கையும் வெறுப்பும் எழ அனுமதிக்கப்படவில்லை. இது அவர்களின் நலனுக்காக இருந்தது. அதை யார் மறுக்க முடியும்? ஆனால் அது விடுதலை அல்ல. மனதின் எஞ்சிய மிகப் பெரிய பகுதி தீண்டப்படாமலும் ஆராயப்படாமலும் இருந்ததே இதற்குக் காரணம். அதன் அசுத்தங்கள்

அகற்றப்படவில்லை. அந்த அசுத்தங்கள், ஆழத்தில் கிடப்பது, பிரச்சனையின் வேர்.

உதாரணமாக, நோய்வாய்ப்பட்ட மரத்தின் இலைகளுக்கு சிகிச்சையளித்து, அதன் வேர்களைப் புறக்கணித்தால், மரம் எவ்வாறு மீட்கப்படும்? சிறிது நேரம் அது நன்கு பராமரிக்கப்பட்டு, பச்சை மற்றும் ஆரோக்கியமானதாக தோன்றலாம். இருப்பினும், பூச்சிகள் அதன் வேர்களை சாப்பிட்டால், மரம் இறுதியில் அடிபணிந்து பலவீனமாகவும் ஆரோக்கியமற்றதாகவும் மாறும்.

அசுத்தங்களின் வேர்களைப் போக்காமல் ஞானம் அடைய முடியாது. மேலும் ஒருவர் மனதின் ஆழத்தில் தனிப்பட்ட, நேரடி அனுபவத்துடன் உண்மையை அறியும் போதுதான் ஆரோக்கியமற்ற வேர்கள் மேம்பட முடியும். இது அனுபவ ஞானம் (பாவனா - மயா பஞ்ஞா) என்று அழைக்கப்படுகிறது. அதை வைத்து மனதை துளைக்கும் வேலையை ஆரம்பித்தார். இப்போது வெளியில் விரிவடைவதற்குப் பதிலாக, மேற்பரப்பு மட்டத்தில் உள்ள சிறிய நினைவு மனம் உள்ளே ஆழமாக ஆராயத் தொடங்குகிறது. மரம் வானத்தை நோக்கி உயரும் உயரமும் வேர் அமைப்பின் ஆழம் என்று கூறப்படுகிறது.

ஆனால் மனதின் இயல்பு என்னவெனில், மேற்பரப்பு மனத்துடன் ஒப்பிடுகையில், ஆழத்தில் உள்ள மனம் 'மஹக்கதசித்த', பெரியது, மிகப்பெரியது. அதைத் துளைத்து, துளைத்து, அவிழ்த்துக்கொண்டே செல்லுங்கள் - ஓ, இது மிகவும் பெரியது! எல்லையற்ற வெளியில் பரவி மனத்துடன் முடிவிலியை ஒருவர் அடையலாம், ஆனால் அது வெளிப்புற நிகழ்வுகளின் எல்லையற்ற நிலையாகும். உள்ளேயுள்ள எல்லையற்ற தன்மை என்னவாயிற்று?

உள்ளே பிரயாணம் செய்து, மனம் மற்றும் உடலின் முழு உண்மையையும் கவனித்து, சமநிலையுடன் அதைக் கவனிப்பதன் மூலம், ஆழமான மட்டங்களில் உள்ள அசுத்தங்களை வேரோடு அகற்றுவதன் மூலம், ஒருவர்

மனதையும் உடலையும் தாண்டி எப்போதும் இருக்கும், நித்தியமான, மாறாத நிலைக்கு செல்கிறார். இதை உணர்ந்தவுடன் ஒருவர் விடுதலை பெறுகிறார்.

அதேசமயம், வெளியில் உள்ள முடிவிலியை கற்பனை செய்து பார்க்கையில், ஒருவர் நிச்சயமாக மனதின் மேற்பரப்பைத் தூய்மைப்படுத்துகிறார். இதன் விளைவாக உயர்ந்த பிரம்ம லோக பிறப்புக்களில் மறுபிறப்பு ஏற்படுகிறது. ஆனால் ஒருவர் விடுதலை பெறுவதில்லை; இருப்பு சக்கரம் சுழன்று கொண்டே இருக்கிறது. எனவே மனதையும் உடலையும் தாண்டிய அந்த நிலையை அடைய வேண்டும். முழு ஞானம் பெற்ற புத்தரின் சீலம், சமாதி மற்றும் பஞ்ஞாவின் அடிப்படையிலான போதனைகளில் இதுவே தனித்துவமாக இருந்தது. சீலமும், சமாதியும், ஞானமும் கொண்டு, உள் அசுத்தங்கள், மன மாசுக்கள் இருக்க முடியாத அளவுக்கு தம்மச் சக்கரத்தைச் சுழற்றினார்.

எல்லையற்ற பிரபஞ்சத்தில் ஒருவர் மனதை விரிவுபடுத்தியிருந்தாலும், உள்ளிருக்கும் செயலற்ற அசுத்தங்கள் இன்னும் இருக்கின்றன. மேலும் அவை திடீரென எரிமலைகளைப் போல வெடித்துச் சிதறக்கூடும். அதை மூடியிருக்கும் அழகிய அடுக்குகளும் பிளவுபடலாம். அசுத்தங்கள் மீண்டும் தலையை உயர்த்தி நம்மை ஆட்கொள்ளும். வேர்கள் அகற்றப்படாத வரை, ஆபத்து மட்டுமே உள்ளது, ஒருவருக்கு விடுதலை இல்லை.

இப்போது நாம் தியானத்தை பயிற்சி செய்ய வேண்டும். அது நம்மை சிறிய, மேற்பரப்பு மனதில் இருந்து உள், ஆழமான மனதிற்கு அழைத்துச் செல்கிறது. இந்த தியானத்தை இதற்கு முன் முயற்சிக்காத ஒருவர் குழப்பமடைந்து, கற்பனை செய்யப்பட்ட பொருள் அல்லது வார்த்தையின் அடிப்படையில் தியானத்தின் மூலம் மனதின் ஆழத்திற்குச் செல்ல முடியும் என்றும், உருவாக்கப்பட்ட அதிர்வுகள் மனதைத் தூய்மைப்படுத்தும் என்றும்

நினைப்பார்கள். விபஸ்ஸனா தியானம் செய்பவர் இந்தக் கண்ணோட்டத்தைப் பற்றிய வாதங்களில் ஈடுபடமாட்டார். தர்மத்தின் பாதையில் வாக்குவாதங்களும் சண்டைகளும் இல்லை.

யாராவது அந்த வழியில் செல்ல விரும்பினால் எந்த ஆட்சேபனையும் இருக்காது; ஆனால் இது நம் வழி. இருப்பினும், இரண்டிற்கும் உள்ள வித்தியாசத்தை நாம் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். தியானப் பயிற்சியின் மூலம் அவர்களும் மனதின் வேர்களை அடைந்துவிட்டார்கள் என்று யாராவது சொன்னால், நாம் அவர்களுடன் வாதிடுவதில்லை. ஆயினும் கூட, வேர்கள் எங்கே, அவற்றை எவ்வாறு அணுகுவது என்பதை நாம் ஆராயவேண்டும்.

ஆழ் மனதின் அந்த பகுதி என்ன செய்து கொண்டே இருக்கிறது? விபஸ்ஸனா தியானம் செய்பவர், உடலில் ஒவ்வொரு கணமும் எழும் உணர்ச்சிகளுடன் அது எப்போதும் இணைந்திருப்பதை நன்கு புரிந்துகொள்கிறார். இரவில் ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் கூட, உடலில் ஒரு உணர்ச்சி ஏற்பட்டால், ஒருவர் அதை அறிந்து உடனடியாக எதிர்வினையாற்றுவார். ஒருவர் ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் இருக்கலாம், ஆனால் ஒரு கொசு கடித்தால், அல்லது உடல் எடை காரணமாக ஒருவர் அசௌகரியத்தை உணர்ந்தால், ஒருவர் எதிர்வினையாற்றுவார். கொசு கடித்த இடத்தில் ஒருவர் சொறிவார் அல்லது உடல் எடையின் அசௌகரியம் காரணமாக நிலையை மாற்றுவார். மேலும், ஒருவர் தூங்கும்போது, அதிகாலையில் குளிர்ச்சியாக உணரும்போது ஒருவர் தனது மேல் போர்வையை இழுக்கிறார். விழித்திருந்தாலும் அல்லது தூங்கினாலும், உணர்ச்சிகள் எழும்போது அவைகளுக்கு ஒருவர் எதிர்வினையாற்றுகிறார்.

உடலில் ஒரு உணர்ச்சி எழும் போதெல்லாம் ஒருவர் எதிர்வினையாற்றுகிறார். ஒருவர் அவைகளை விரும்பினால், ஏக்கத்துடனும், விரும்பவில்லை என்றால், வெறுப்புடன் எதிர்வினையாற்றுகிறார். மேலோட்டமான மனம்

தூய்மையடைவதை புத்த பெருமான் கண்டார். மனதை வெளிப்புறமாக விரிவடையச் செய்வதன் மூலம், மனதின் மேற்பரப்பின் நிலை எவ்வாறு விருப்பு அல்லது வெறுப்பை உண்டாக்காமல், அதை எழ அனுமதிக்காமல் தூய்மைப்படுத்தப்படுகிறது என்பது ஏற்கனவே விளக்கப்பட்டுள்ளது. அனிச்ச ஞானம் ஏற்கனவே இருந்தது. தர்க்கம் அல்லது அறிவார்ந்த சிந்தனையினால் எல்லாம் நிலையற்றது, அநித்யம் என்னும் கோட்பாட்டை மனம் ஏற்றுக்கொள்கிறது. இதன் விளைவாக, அந்த நபர் ஆசை, வெறுப்பு மற்றும் மாயைக்கு அப்பால் சென்றுவிட்டதாக நினைக்கலாம். ஆனால் அவர் உள்ளே பார்க்கவில்லை. எப்பொழுதெல்லாம் ஒரு உணர்ச்சி எழுகிறதோ, அப்போதெல்லாம் உள்ளிருக்கும் மனம் உடனடியாக எதிர்வினையாற்றுவதை அவர் பார்த்ததில்லை.

ஒருவர் ஒரு வார்த்தை, மந்திரத்தை எடுத்து அதை உச்சரித்து, மனதை ஒருமுகப்படுத்தி, தூய்மைப்படுத்தினால், மேலோட்டமாக இருந்தாலும், மனதின் நடத்தை முறை மாறாமல் இருந்தால், ஒருவர் வேட்கை மற்றும் வெறுப்பைத் தாண்டி செல்வது எப்படி? ஒருவன் அறியாமல் எஞ்சியிருக்கின்ற அறியாமைகளும் மாயைகளும் எத்தனை எத்தனையோ இருக்கின்றபோது, மாயைக்கு அப்பால் செல்வது எப்படி சாத்தியமாகும்! இந்த உண்மைகளை ஏற்றுக்கொள்பவர் ஆழமான மட்டத்தில் செயல்படத் தொடங்குகிறார்.

இதுவரை வெளிப்புறமாக விரிவடைந்து, எல்லையற்ற தன்மையை நோக்கி சென்றுகொண்டிருந்த இந்த மேற்பரப்பு, பரித்தசித்த என்று அழைக்கப்படும் நினைவு மனமானது இனி உள்முகப்படுத்தப்பட்டு, மேற்பரப்பு மற்றும் ஆழமான மனங்களைப் பிரிக்கும் தடைகளை உடைக்க வேண்டும். இது நிகழும்போது, மனம் உள்ளோக்கி ஊடுருவி அதன் சொந்த ஆழத்தை ஆராயத் தொடங்குகிறது.

- தொடரும்